

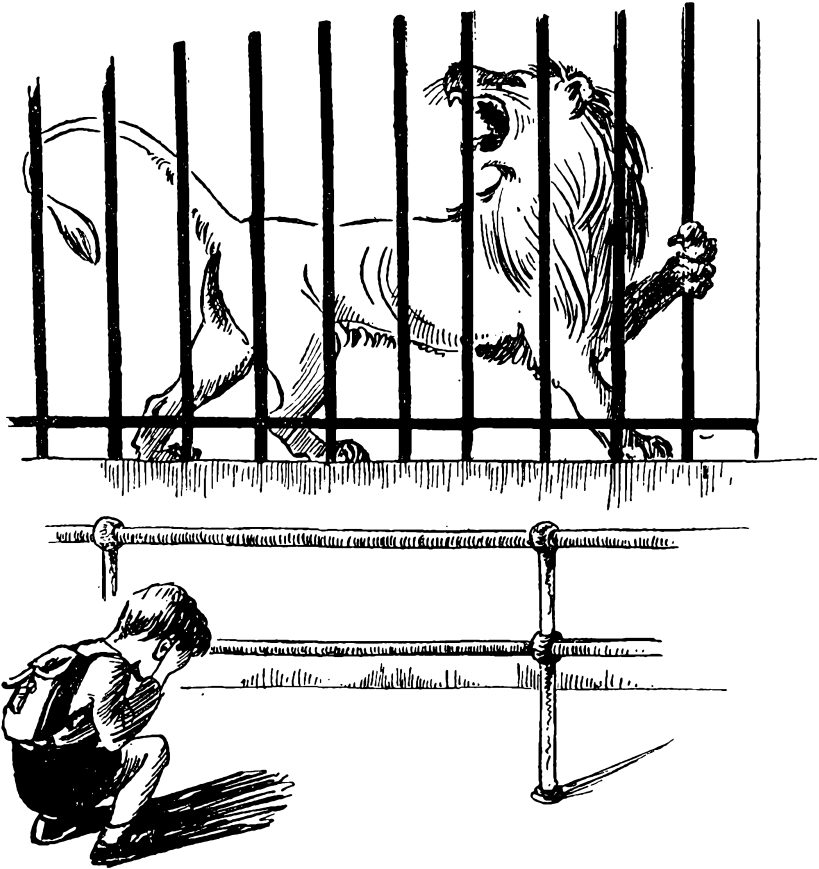
BARENDJE MAAKT EEN SCHOOLREISJE

CO VAN DER STEEN-
PIJPERS

Mies Bloch

**BARENDJE
MAAKT EEN SCHOOLREISJE**

Illustraties van Mies Bloch

CO VAN DER STEEN-PIJPERS

BARENDJE
MAAKT EEN SCHOOLREISJE

TWEEDE DRUK

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

In de „Barendje”-serie zijn verschenen:

1. *Barendje en Annemieke.*
2. *Barendje maakt een schoolreisje.*
3. *Barendje en de groene spechten.*
4. *Barendje gaat kamperen.*
5. *Barendje's Kerstfeest.*

Elk dezer deeltjes kan ook *afzonderlijk* gelezen worden.

1. BARENDJE KRIJGT EEN NIEUW PAK

In 't smalle bed op z'n kleine kamer ligt Barendje. 't Is al laat. De zusjes slapen. Hij hoort tenminste niets meer.

Fijn toch, dat hij een jongen is. Nu heeft hij een kamertje alleen. En de zusjes slapen met z'n drieën. Toos en Riekie bij elkaar, en Jopie alleen. Hij heeft een eigen kast, met twee planken. Op de onderste plank liggen dennenkegels en veren van allerlei vogels. Op de bovenste een echt nest, een merelnest. Hij heeft het niet uitgehaald, o nee! Toen 't al lang verlaten was, en de kleine mereltjes grote vogels geworden waren, is het uit een boom gewaaid. Toen heeft hij 't meegenomen. Dikwijls zit hij er met bewondering naar te kijken. Hoe kan het toch, dat die kleine vogels, alleen met hun bekjes, zóiets moois maken!

Naast het nest ligt een boek. Eên vogelboek. Dat heeft hij van opa gekregen. Lezen kan hij nog niet. Maar opa heeft hem alle namen geleerd. Als je een plaatje aanwijst, weet hij zomaar wat voor een vogel het is. Een gekraagde roodstaart.... een tjiftjaf.... een glanskopje. . . . een roodborsttapuit. . . . En verder heeft hij nog een schrift. Daarin gaat hij bladeren drogen. Een paar heeft hij er al. In het park zijn bladeren genoeg. En varens. . . . Door het raam van z'n kamertje kan hij de bomen van het park zien. Fijn, dat hij aan de voorkant slaapt. De zusjes zien alleen het dak van de schuur. En vader en moeder het balkonhek.

Tevreden trekt hij de dekens wat hoger. Hij moest eigenlijk al lang slapen. En hij is er moe genoeg voor. De hele middag heeft hij met Annemieke gespeeld. Annemieke, z'n vriendinnetje, die naast hem woont in het grote, witte huis.

Maar morgen, zie je, morgen gaat hij naar de grote school! Annemieke óók! Die gaat naar een andere school. Jammer! Hij gaat

met de zusjes mee en hij komt bij juffrouw Veenstra in de klas. Toen Riekie mazelen had, is juffrouw Veenstra naar haar komen kijken. Ze heeft Barendje aan z'n kuif getrokken en gezegd: „Ga jij met April naar de grote school? Dan kom je bij mij in de klas. Fijn vind ik dat. We zullen best goeie vrienden worden. Denk je ook niet?”

Nee, voor zo'n aardige juffrouw hoef je niet bang te zijn.

Barendje is ook niet bang om naar school te gaan. Hij vindt het juist fijn. Dáárom ligt hij niet wakker. Maar z'n kleren, zie je. Op de stoel voor het bed liggen z'n kleren: een donkerblauwe speelbroek en een blauw truitje met rode eekhoorntjes er op. 't Is heus een mooi pak. En makkelijk ook: 't is haast nooit vuil. Maar 't is zo kinderachtig voor de grote school. Iedereen denkt natuurlijk dat hij pas naar de kleuterschool gaat.

Zou hij aan moeder vragen of hij z'n Zondagse pak aan mag? Hij zal er heel voorzichtig mee zijn. En van stilzitten in de bank gaat het toch niet stuk? En als hij dan thuiskomt, doet hij dit pak weer aan. Dat zal moeder best goedvinden!

De trap kraakt. Daar komt moeder. Ze komt hem altijd toedekken als hij slaapt. En dat is wel nodig ook. Soms ligt hij opgerold als een poesje aan het voeteneind. Soms liggen z'n voeten bovenop het hoofdkussen. En een keer stond hij te slapen met één been op de grond. Daar weet hij zelf niets van. Hij merkt het niet eens, als moeder hem voorzichtig goed legt.

Maar de zusjes vragen 's morgens nieuwsgierig: „Moeder, hoe sliep Barendje gisteren?”

Nu is hij nog wakker.

„Waarop slaap je niet?” vraagt moeder. „Je had al lang in dromenland moeten zijn. Waar denk je over?”

Moeder gaat op de rand van het bed zitten. Barendje klimt gauw op haar schoot. Als de zusjes 't niet zien, vindt hij 't wàt fijn om bij moeder te zitten.

„Ik wou iets zo héél graag!” begint hij.

Moeder lacht. „En wat is dat dan, kleine vleier? Moet ik je wegbrengen naar school?”

„O nee, ik kan best met de zusjes! Maar ik wou toch zo verschrikkelijk graag m'n Zondagse pak aan. Mag het alstublieft? Niemand heeft zo'n kinderachtige broek aan, en beesten op zijn trui. Laatst vroeg een jongen of ik die eekhoorns zelf gevangen had. Ze lachen me vast uit. Mag het? Dan doe ik 't thuis dadelijk uit. Ik zal het nooit vuil maken en nooit stuk. Ja?”

„Nee!” zegt moeder. En Barendje weet: als moeder zó nee zegt, hoeft hij 't niet meer te vragen. Maar moeder lacht zo vrolijk. En haar ogen kijken zo geheimzinnig.

Opeens zet ze Barendje neer en gaat de kamer uit. Maar ze komt ook weer terug. Ze legt iets voor Barendje neer. Een prachtige broek, met maar liefst drie zakken en met heel echte bretels. En een grote-jongens blouse!

Barendje geeft een schreeuw van blijheid. „Is dat heus voor mij? Mag ik 't morgen aan? Mag ik 't even passen?”

Z'n pyama vliegt al uit. Voorzichtig stappen z'n blote benen in de nieuwe broek. Moeder helpt hem met de bretels. Vol trots bekijkt hij zich.

„Nu ben ik een echte meneer, hè? Mag ik even naar vader? Dan kent ie me niet!”

„Zachtjes, hoor!” zegt moeder.

„Zo, jonheer,” zegt vader, „wat komt u doen?”

„Ha, ha, ik ben Barendje!”

Vader bekijkt Barendje aan alle kanten. „Daar geloof ik niks van. Barendje slaapt al lang. En die heeft ook niet zo'n mooi pak!”

Barendje schatert. „Dat is m'n nieuwe schoolpak. Heb ik van moeder gekregen. Kijk maar eens goed naar m'n gezicht!”

„Ja, nu zie ik het. Je bent tòch Barendje. Kerel, wat ben je mooi! En wat ben je groot geworden! En ga je nu meteen naar school?”

„Natuurlijk niet. 't Moet toch eerst nog nacht worden?”

„Dan zou 'k nu maar gauw gaan slapen, manneke. Anders kom je de eerste morgen al te laat!”

Tien minuten later slaapt Barendje als een roos.

Z'n laatste zorg is verdwenen.

Nu zijn er alleen nog maar fijne dingen.

2. BARENDJE GAAT NAAR SCHOOL

Op de derde bank, bij het raam, zit Barendje.

Voor hem staat een houten schooldoos. Die heeft vader zelf gemaakt. Er zit een potlood in, een pen, gom en een inkt-

lap. Hij zal voorlopig nog wel niet met inkt schrijven, maar 't is toch fijn, dat hij alles heeft.

Toos heeft hem gebracht.

De juffrouw kende hem nog. „Ha,” zei ze, „daar hebben we Barendje. Ik heb een mooi plaatsje voor je, naast Bertus. Barendje en Bertus, klinkt dat even aardig.”

Met verbaasde ogen kijkt Barendje rond. Hij heeft altijd gedacht, dat je op school niet praten mocht. En dat je heel stil moest zitten, met je armen over elkaar. En moet je nu horen, wat een herrie. In de deuropening staan een heleboel moeder. „Dag, Jantje, zoet zijn, hoor! Moeder komt je straks halen!”

Een jongen staat bovenop zijn bank. Een klein meisje, met een rode strik, huilt verdrietig. 't Lijkt Annemieke wel. Misschien mocht ze haar Zondagse jurk niet aan, dat ze daarom huilt.

Trots kijkt hij langs z'n mooie pak. Bertus zit heel stil naast hem. Hij heeft een vinger in z'n mond en kijkt maar recht voor zich uit.

„'k Heb een nieuwe broek!” zegt Barendje. „Met drie zakken! Kijk, hier twee, en dan nog een van achteren. Die is om geld in te doen. Je moet wel eens geld meenemen naar school! Voor de zending. Dat heeft Toos gezegd. Voor de heidenen! Weet je wat heidenen zijn? Dat zijn mensen, die nog nooit van de Here Jezus gehoord hebben. Nou, en als je dan geld meebrengt, dan koopt de juffrouw er bijbels voor, en die geeft ze aan de heidenen. Want in de Bijbel staat alles van de Here Jezus!”

Bertus kijkt hem met grote ogen aan. Maar hij zegt niets.

Na een poosje gaat Barendje verder: „Houd jij van vogels?”

Bertus trekt z'n vinger weg. „Ik houdt het meest van droptoffees!”

Barendje lacht hardop. „Ik bedoel niet om op te eten, rare!”

„Nou, wat dan? Je kan er toch niet mee spelen? Als je een beetje dichtbij komt, vliegen ze altijd weg!”

„Nee, om naar te kijken natuurlijk! Als je heel voorzichtig doet,

blijven ze best zitten. In de winter rijgen we pinda's aan een draad en die hangen we aan de waslijn. Dan komen de vogels ze opeten. Koolmezen en pimpelmezen en matkopjes. . . . En voor de merels leggen we een appel op de grond. En als ze aan je gewend zijn, kun je heel dichtbij komen en dan vliegen ze nog niet weg. Jij met je droptoffees! Haha!"

De juffrouw komt naar hun bank. Al die verlegen, bange en soms huilende kinderen, en dan één, die zomaar lacht, daar moet ze meer van weten.

„Jij vindt het nogal leuk op school geloof ik, Barendje! Waar heb je zo'n plezier om?"

„Hij houdt nog meer van droptoffees dan van vogels!" zegt Barendje, een beetje verontwaardigd.

„Nou, ik houd ook wel van droptoffees," lacht de juffrouw. „En dan moet jij hem maar leren om ook van vogels te houden. Vogels zijn prachtig. Kijk maar eens naar buiten. Daar, bijna achter die dikke stam, kun je net een vinkje zien. Vind je dat nu geen mooi diertje?"

Bertus knikt.

Barendje zegt niks. Je mag niet tegenspreken. Maar 't is niet eens een vinkje. 't Is een mus, een mannetjes-mus. Je kan duidelijk z'n zwarte befje zien. Een vink heeft veel mooiere kleuren. Opa heeft het zelf gezegd! *Opa!* Opeens schrikt hij. Hoe moet dat nu als opa weer komt? Ze gaan altijd samen wandelen en opa vertelt hem alles van vogels en bomen en paddenstoelen. Moet hij dan naar school? Z'n gezicht staat nu net zo verschrikt als van andere kinderen en z'n ogen kijken net zo bang.

„Juffrouw!" zegt hij haastig, „als opa komt, mag ik dan thuisblijven?"

De juffrouw glimlacht. „Misschien komt opa wel in de vakantie," zegt ze. „En anders vraag je, of opa je uit school komt halen. Zal dat even leuk zijn? Dan kom jij het hek uit en dan staat opa

al op je te wachten! En nu gaan we beginnen. Anders is het al twaalf uur en dan hebben we nog niets gedaan.”

Ze gaat voor de klas staan. Van de lessenaar pakt ze een klein wekkertje. De moeders zijn weggegaan. 't Jongetje, dat op z'n bank stond, zit er nu in. En 't meisje met de rode strik huilt niet meer. Ze kijkt alleen nog met vochtige traanogen.

„Wie de wekker kan horen tikken, mag z'n vinger opsteken!” Alle kinderen doen hun best. Ze luisteren ingespannen. Hier en daar gaat al een vinger omhoog. En als alle vingers opgestoken zijn, is het heel stil in de klas.

„Prachtig!” zegt de juffrouw. „Ik wist niet, dat jullie zo knap waren! Nu gaan we zingen. De Heer is mijn herder. Wie het nog niet kent, moet maar goed luisteren.”

Barendje kent het gelukkig. Blij zingt hij mee, z'n armen keurig over elkaar.

Barendje's eerste schooldag is begonnen.

3. DE VLAAMSE GAAI

Het is fijn op school! Stel je vóór, de twééde dag mochten ze al met inkt schrijven. Dat zou van moeder nooit mogen. Die zou veel te bang zijn, dat hij vlekken maakte. En lezen. En sommen maken. Alles vindt hij fijn.

O, en tekenen! Van Riekie heeft hij alle kleurpotloden gekregen, die zij te klein vond. Hij vindt 't niks erg, dat ze een beetje kort zijn. Juist makkelijk. En 't zijn zulke mooie kleuren.

Iedere dag vertelt de juffrouw uit de Bijbel. Hij kent al een heleboel verhalen. Van de Zondagsschool, en van thuis, als moeder uit de Kinderbijbel leest. Maar hij vindt ze toch altijd weer even mooi.

Op een dag vertelt de juffrouw van Jozef. Vader Jacob had een

heleboel zonen. Wel twaalf. Hij hield van hen allemaal. Maar van één hield hij toch het allermeest. Dat was Jozef. De broers merkten wel, dat hun vader zoveel van Jozef hield. En ze waren jaloers. Ze scholden Jozef uit. Op een keer moest Jozef de broers gaan zoeken. Ze waren in het veld, om op de schapen te passen. Toen ze Jozef zagen aankomen, kwam ook weer de boosheid in hun hart. Ze fluisterden met elkaar. Nu konden ze hem krijgen, die verwende jongen, die opschepper. En toen Jozef bij hen kwam, blij, dat hij z'n broers eindelijk gevonden had, grepen ze hem ruw beet, en gooiden hem in een diepe kuil. Ziezo, daar kwam hij nooit meer uit. En tegen vader Jacob zouden ze wel een leugen zeggen. Ze zouden zeggen, dat Jozef verscheurd was door een wild beest. . . .

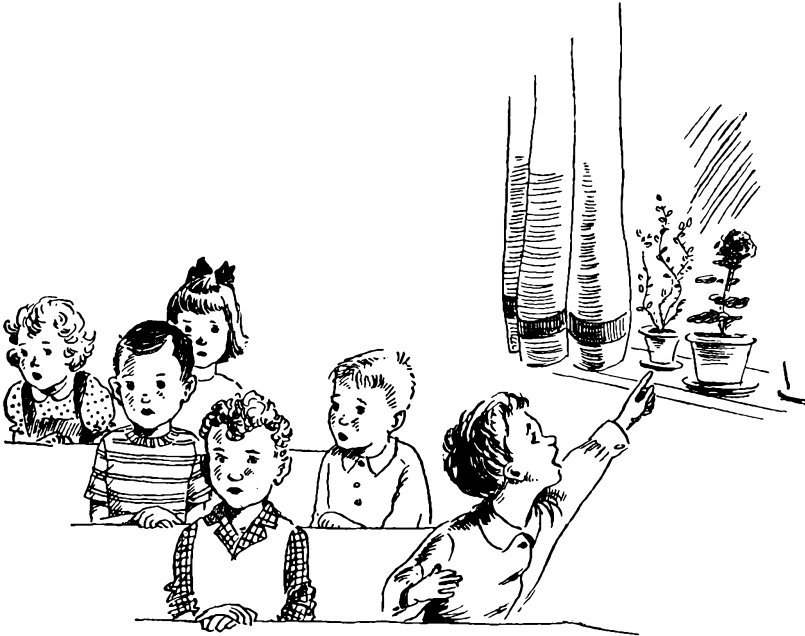
De zachte stem van de juffrouw vertelt het prachtige verhaal. De kinderen luisteren stil.

Barendje zit bij het raam. Hij kent het verhaal wel. Hij weet wel, dat ze Jozef weer uit de kuil gehaald hebben, en hem verkocht hebben aan mensen, die helemaal naar Egypte gingen. Hij weet ook, dat Jozef later, in dat verre, vreemde land, onderkoning geworden is. Maar hij luistert toch. De juffrouw vertelt het zo mooi. En het is zo'n prachtig verhaal. Daar móét je wel naar luisteren.

Tot. . . .

Op 't speelplein waait de wind door de bomen. De takken wuiven zacht op en neer. Zit er nu iets in de boom voor het raam? Iets groots? Iets donkers? Of is het een stuk van een tak? Maar 't beweegt toch anders dan de andere takken. Barendje vergeet te luisteren. Hij kijkt gespannen naar het vreemde in de boom. 't Kan wel een vogel zijn. Maar zulke grote komen hier haast nooit. Misschien een kraai, of een duif.

Het vreemde schuift dichterbij. Ja, 't is een vogel. Hij ziet de blauwzwarte veren. Hij ziet een rose befje en twee kleine schitteroogjes. Hij vergeet de juffrouw en de kinderen en het

verhaal. En hij schalt door de klas: „Daar zit een Vlaamse Gaai!” 't Is opeens doodstil. Alle kinderen kijken naar hem. De juffrouw ook. Ze zijn allemaal geschrokken. Maar Barendje zelf het meest. Z'n stem klonk zo hard. Veel harder dan anders. En praten als de juffrouw uit de Bijbel vertelt, is heel oneerbiedig. Angstig kijkt hij naar de juffrouw. Wat zal ze boos zijn!

„Kom jij maar voor de klas staan, Barendje,” zegt ze. „Dan kunnen alle kinderen opletten of jij wel luistert!”

Daar staat Barendje, met een vuurrood gezicht. Z'n ogen prikken, maar hij huilt niet. Hij kijkt ook niet naar buiten. Hij schaamt zich zo.

Zou hij hier nu de hele morgen moeten staan? O, en straks hebben ze nog wel tekenen!

De juffrouw vertelt verder, van Jozef die zo bang is op de bodem van die diepe kuil. . . .

Als ze klaar is, trekt ze Barendje aan z'n haar.

„Hadden we nu maar een klas zonder ramen,” plaagt ze. „Of zou je dan de vogels nog hóren?”

Barendje lacht verlegen. Gelukkig, de juffrouw is niet boos.

„Je mag ook weer gaan zitten,” zegt ze. „Maar niet meer bij het raam. Naast Hans Huisman is nog net een plaatsje voor je. Ga je spulletjes maar even halen. En als je soms die Vlaamse Gaai ziet, vraag dan of tie niet meer onder schooltijd komt. Dat is veel te lastig, hoor!”

Alle kinderen lachen. Barendje ook. Toch is hij ook een beetje verdrietig, als hij naast Hans de bank inschuift. Nu zit hij helemaal bij de muur. En hij had toch zo'n fijn plaatsje!

4. BARENDJE WEET IETS HEEL FIJNS

En tòch is het goed, dat hij een nieuw plaatsje gekregen heeft. Want nu heeft hij, waar hij al zo lang naar verlangde: een vriendje! Dat is Hans. Hans is toch zo'n aardige jongen! En mooi tekenen dat hij kan! Als hij een vogel getekend heeft, lijkt het of die zó zal wegvliegen.

Annemieke is natuurlijk nog wel z'n vriendinnetje. Hij rijdt om het hardst met haar op de step. Hij bakt ijverig taarten in de zandbak. Maar een vriendje is toch fijner.

Op een Woensdagmiddag is Hans bij hem komen spelen. Hans gaat ook een natuurverzameling maken. Als hij dan twee dezelfde veren heeft, kunnen ze samen ruilen. En Hans heeft een duiveneitje voor hem meegebracht. Vader heeft het voorzichtig leeggeblazen. Nu blijft het altijd goed. 't Ligt in het merelnest. Dat staat toch zó prachtig.

De zusjes vragen plagend, wanneer het ei uitkomt. Maar als ze een mooie sparappel vinden, brengen ze hem toch voor Barendje mee. Ze menen het zo kwaad niet.

Nee, 't is niks erg, dat hij niet meer bij het raam zit.

„Kom je vanmiddag bij me spelen?”

Hans vraagt het fluisterend. Ze moeten schrijven, en dan mag je niet praten. Maar Hans kan zo vlug schrijven, die is al klaar. En nu zit hij te wachten, tot de anderen ook klaar zijn. Barendje schrijft nog. Maar hij heeft toch wel gehoord, wat Hans zei.

„Ja,” fluistert hij terug, „fijn! Zal ik m'n bal meebrengen, die grote?”

„Best, dan gaan we achter in de tuin. . . .”

„Ssst!” zegt de juffrouw.

Barendje schrijft verder. Hij kan het best even vlug als Hans. Maar hij wil het héél mooi doen.

„Of zullen we naar 't bos gaan?” fluistert Hans weer.

Daar moet Barendje even over nadenken. In 't bos is het altijd fijn. Maar hij wil ook wel eens bij Hans spelen.

„Allebei een poosje,” zegt hij dan.

„Hans en Barendje, als jullie weer praten, moeten jullie schoolblijven!”

Ze schrikken. Wat zegt de juffrouw dat boos! Barendje was juist klaar, en duwt nu van schrik z'n pen veel te hard in de inktlap.

Hij heeft nog nooit school moeten blijven.

Haastig legt hij z'n pen in de gleuf van de bank en gaat keurig met z'n armen over elkaar zitten. En dan ziet hij opeens, dat van z'n pen het ene puntje afgebroken is.

Als de juffrouw dat toch ziet! Dan moet hij vast schoolblijven! 't Is pàs een nieuwe! Hij durft ook niet aan Hans vragen, of je het goed zien kan.

Daar komt de juffrouw. Ze stond achter in de klas, en loopt nu de rijen langs. Ze komt ook bij zijn bank. En ze kijkt naar z'n schrift. Niet naar de pen.

„Die n moet met allebei z'n voetjes op de lijn, hoor!” zegt ze, „maar verder is het keurig.”

Gelukkig, ze ziet het niet. Vandaag hoeven ze niet meer te

schrijven. En morgen. . . . misschien gaat het wel met één puntje. . . .

De hele middag spelen ze samen: Hans en Barendje.

Ze doen verstoppertje in de grote achtertuin.

Ze spelen een echt partijtje voetbal.

Van Hans z'n moeder krijgen ze een kopje melkchocolade met een beschuit er bij. Lekker!

Ze gaan ook naar het bos. En Barendje vergeet helemaal, dat de punt van z'n pen gebroken is.

Maar de volgende dag, als hij naar school gaat, zegt moeder:

„Dag, Barendje! Mooi schrijven, hoor!”

En dan weet hij het opeens weer. Als die pen nu eens *niet* met één puntje schrijft. . . .

Hij was eigenlijk al klaar om weg te gaan. Maar nu moet hij nog even boven iets halen. . . . Hij gaat nog een beetje water drinken. . . .

„Schiet toch op!” zeggen de zusjes. En Barendje treuzelt maar.

„Zou je ook wel eens een dagje thuis mogen blijven?” vraagt hij zacht aan moeder.

„Alleen als je ziek bent,” zegt moeder. „Je bent toch niet ziek?”

Nee, Barendje is wel een beetje kriebelig in z'n maag, maar dat kan je niet ziek noemen. Moeder voelt eens aan z'n wangen.

„Nee, hoor, je hebt geen koorts. Trouwens: als je twee boterhammen op hebt, en een bord pap, dan gaat 't best met je. Ga maar gauw, hoor! De zusjes zijn al bij het hek!”

Moeder kust haar Barendje. En ze weet helemaal niet, dat hij zo in angst zit om een gebroken pen.

Op school zit Barendje heel stil.

Eerst vertelt de juffrouw. Dan gaan ze lezen. En dan. . . . dan sommen maken. Met inkt!

Onder de leesles neemt hij stilletjes z'n pen, doopt 'm in de inkt, en probeert op de rand van z'n vloeiblad, of het gaat. Nee, 't wordt vreselijk dik! Misschien als hij wat schuiner schrijft. . . .

De juffrouw ziet wel, dat Barendje niet erg mee leest. Ze ziet ook de bangheid op z'n gezicht. Ongemerkt loopt ze wat dichterbij naar z'n bank. Ze ziet hem tobben met z'n pen. Ze ziet de dikke strepen. En ze begrijpt, wat er gebeurd is. Er komt een lachje in haar ogen. Die domme Barendje.

Als de bel gaat voor het speelkwartier, neemt ze een doos uit de lessenaar. Ze rammelt er mee. Alle kinderen kijken.

En dan zegt ze: „Als er soms iemand is, die een nieuwe pen nodig heeft, ik heb een hele doos vol, hoor!”

Barendje schiet bijna uit de bank, zo haastig steekt hij z'n vinger op.

„Ik, juf, ik! Bij mij is de punt gebroken!”

„Nou, dan heb jij zeker niet zo'n sterke getroffen. Hier, zoek de beste maar uit. En als 't weer gebeurt, moet je 't zeggen. Dan krijg je een nieuwe. Behalve natuurlijk, als je 't expres deed.”

„O, maar 't ging per ongeluk,” zegt Barendje ijverig.

Opgelucht grabbelt hij in de glanzende pennen. Z'n bangheid is weg. En het rare gevoel in z'n maag ook.

Om twaalf uur komt Barendje hard uit school hollen. De zusjes zijn er nog lang niet, zo hard heeft hij gelopen. Vader en moeder zijn in de keuken.

„Moet je dat zien,” lacht moeder. „Vanmorgen leek het nog, of hij ziek zou worden.”

„Ik weet iets,” juicht Barendje. „Ik weet iets! Er gaat iets heel fijns gebeuren! U kunt het nooit raden! Wat denkt u dat het is?” Hij kijkt van vader naar moeder en hij staat te dansen van plezier.

„Ja,” zegt vader, „wat kan dat wezen? Ik denk, dat je weer bij het raam mag zitten. Dan kan je naar de vogels kijken.”

„O nee, dat kan me niks schelen. Ik zit liever naast Hans. Onderweg zie ik nog vogels genoeg. 't Is véél fijner!”

„Ik weet het,” zegt moeder. „Je mag op Hans z'n verjaardag komen!”

„Mis, mis, nòg fijner! U raadt het nooit!”

Opeens schuift hij de keukenstoel op zij, en buitelt tweemaal over z'n hoofd door de keuken. Vader grijpt z'n benen vast, en Barendje trapt en wringt om los te komen. 't Wordt een wilde stoeipartij.

En omdat hij 't geheim niet langer bewaren kan, en vader en moeder het toch niet raden, gilt Barendje: „We gaan een schoolreisje maken! In grote autobussen! Met de eerste en de tweede klas!”

Hij trekt opgewonden aan moeders schort.

„Had u dat wel gedacht? Dat je in de eerste klas al een schoolreisje ging maken?”

„Je weet nog niet eens of je mag!” zegt vader.

Barendje staat opeens stil. Verschrikt kijkt hij vader aan.

„Ja toch? Ik mag toch wel? Ze gaan allemaal!”

„Niks, hoor!” zegt vader. „Ik stuur jou naar school om te leren, maar niet om reisjes te maken!”

„Moeder, ik mag toch wel?”

Barendje huilt haast. „We gaan naar de speeltuin en naar het dierenpark!”

„Nou, in de speeltuin ben je wel eens met opa geweest. En in het dierenpark. . . . Je hebt toch zeker wel eens een aap gezien?”

„Nee, nog nooit! Heus niet! Laat me toch gaan!”

„Nog nooit een aap gezien?” vraagt vader verwonderd.

Hij tilt Barendje op en houdt hem voor de spiegel! „Kijk es, wat een aardig aapje. Z'n gezicht is een beetje rood, maar verder is tie toch wel lief. Daar hoef je toch niet voor naar het dierenpark?”

Als Barendje z'n eigen, warme snuit in de spiegel ziet, met de warrige haardos er boven, begrijpt hij, dat vader hem alleen maar plaagt.

Hij rukt zich los, springt op vaders rug en beukt met z'n kleine vuisten de brede schouders.

„Help, help!” kermt vader. „Au, laat me los, dan mag je met alle schoolreisjes mee!”

Juichend springt Barendje op de grond. Voor alle zekerheid vraagt hij nog: „k Mag heus mee, hè moeder? We gaan Donderdag over een week. En 't kost één gulden vijftig!”

„Wat?” zegt vader, „kost het nog geld ook? 't Is dat ik nu al ja gezegd heb, maar anders. . . .”

Barendje wil al weer gaan vechten. Maar moeder zet hem één-twee-drie de keuken uit.

„Als je vechten wilt, ga je maar naar het bos, hoor! Daar heb je de ruimte!”

Maar Barendje draaft in één ren naar Annemieke.

Hij moet het aan iemand vertellen gaan.

Dat ze een schoolreisje gaan maken.

Met grote autobussen.

En dat hij mee mag!

5. BARENDJE KRIJGT HUISWERK

Iedere dag gaat Barendje met plezier naar school.

't Is helemaal niet moeilijk! Hij kent al een heleboel woorden en sommetjes. De juffrouw is niet streng, en ze kan prachtig vertellen. Maar één ding vindt hij jammer. Ze hebben nog geen huiswerk! Als hij 's avonds de zusjes bezig ziet met sommen maken, of taal, of jaartallen leren, is hij er jaloers op. Ze lachen hem uit.

„Als je groter bent, dan vind je huiswerk maken het ergste wat er is,” zeggen ze.

Barendje gelooft er niks van. Hij vraagt aan moeder, of hij niet een paar sommetjes mag maken, echt met inkt. Maar moeder vindt drie kinderen om de inktpot wel genoeg.

„Ga jij maar spelen,” zegt ze. „Je moet later nog genoeg leren.”
Op een middag, als Barendje juist naar school zal gaan, roept moeder hem terug.

„Barendje, tante Truus heeft haar enkel verzwikt. Nu kan ze niet goed lopen. Ze heeft gevraagd, of jij een paar boodschappen voor haar wilt doen. Ga om vier uur maar meteen naar haar toe, dan komt vader je om een uur of vijf wel halen.”

„Fijn!” juicht Barendje. Tante Truus zegt altijd van die grappige dingen. En ze heeft zulke heerlijke zuurtjes. En als er tijd overblijft, mag hij misschien de Kinderbijbel wel hebben. In die van tante Truus staan zulke prachtige platen!

Bij het hek zwaait hij nog met allebei z'n armen en draaft dan vlug de zusjes achterna.

Nog maar een paar dagen, dan is het schoolreisje al! De kinderen kunnen hun aandacht haast niet bij het werk houden. Telkens fluistert er één iets.

„Ik neem een heleboel lekkers mee voor de apen. . . .”

„Ik niet, de apen krijgen van iedereen. Ik geef het aan de olifanten. Die pakken het zo leuk met hun slurf. . . .”

„Ik vraag, of ik geld mag meenemen om ijs te kopen,” zegt een ander. En hij zegt het zo hard, dat de juffrouw het hoort. Ze tikt met haar liniaal op de lessenaar.

„Luister eens even,” zegt ze, „ik hoor daar van geld meenemen. . . . Jullie krijgen limonade bij je brood. En als het mooi weer is een ijsje. Maar er mag géén lekkers gekocht! Goed begrepen? Geld voor snoepgoed moeten jullie dus thuislaten! En nu weer aan je sommen. En mondje dicht!”

Maar dat is erg moeilijk. 't Is rumoerig in de klas. Als je ook denkt aan het schoolreisje, aan wippen en schommels, aan apen en olifanten, dan kan je haast niet stilzitten. Ze schuifelen met hun voeten. Ze lachen, omdat Bertus z'n potlood laat vallen, dat helemaal tot voor in de klas rolt.

Als het vier uur is, zijn ze nog lang niet klaar met hun sommen.

De bel gaat, en dan deelt de juffrouw blaadjes uit. Dan is het wèl stil. Zouden ze school moeten blijven? De hele klas?

De juffrouw zegt: „Als jullie op school niet werken, dan moet je het thuis maar doen. Vier rijtjes sommen maken, keurig schrijven, en morgen meebrengen!”

Barendje steekt z'n vinger op. Hij wil zeggen, dat hij boodschappen moet doen, voor tante Truus. Maar de juffrouw kijkt niet, en luistert niet. Ze is boos!

Langzaam loopt Barendje naar buiten. Hoe moet dat nu? Nu hééft ie huiswerk, en nu komt het juist zo slecht uit. Eerst naar tante Truus, boodschappen doen, met vader naar huis, eten, en na het eten moet hij naar bed.

Er blijft helemaal geen tijd over. En hij durft niet naar school, als het niet af is. Stel je voor, dat de juffrouw zegt: „Ga jij maar niet met het schoolreisje mee!”

Hans staat bij het hek te wachten.

„Doe je mee krijgertje? Tik, jij bent 'm!”

„Nee, jô,” zegt Barendje, „we hebben toch huiswerk!”

Hans lacht. „Ha, die paar rijtjes sommen zeker! Die heb ik zo af!”

„Ja, maar ik moet boodschappen doen voor m'n tante. Als ik dat eerst doe, heb ik geen tijd meer voor het huiswerk. En als ik eerst naar huis ga om sommen te maken, heb ik weer geen tijd voor de boodschappen.”

Barendje zucht er van.

„Weet je wat?” zegt Hans. „Je gaat met mij mee. Ik woon toch dicht bij school. Dan maak je bij ons even die sommen, en dan ga je naar je tante.”

Barendje kijkt opgelucht. Dat is een goed idee.

„Hebben jullie wel twee pennen?” vraagt hij nog.

„O ja, jij mag die van m'n broertje wel gebruiken.”

Ze rennen naar het huis van Hans. Hans z'n moeder vindt het

best. Ze krijgen een kopje thee en mogen samen aan de grote tafel gaan zitten.

„Pas maar op, dat je je pen niet in de thee doopt, en de inkt opdrint,” lacht mevrouw Huisman.

Barendje werkt ingespannen. Hij wil het goed doen, en toch ook vlug klaar zijn. En als je haast hebt, gaat het nooit zo mooi. Er zit een haartje aan zijn pen, dat hij er ongeduldig probeert af te vegen en dat er dan toch nog zit.

De cijfers willen niet precies op het lijntje staan. En drie en zes, hoeveel is dat ook al weer?

Hij legt z'n pen neer, en probeert het op z'n vingers uit te tellen. Maar iedere keer raakt hij weer in de war. Hij wil het ook niet aan Hans vragen. En helemaal niet afkijken. En zo duurt het heel lang, voor hij klaar is met z'n huiswerk.

Vader komt om vijf uur van z'n werk. Eerst maar naar tante Truus, dat was afspraak.

„Dag, tantetje, hoe gaat het met uw voet? Doet het nog erg pijn? Ik kom Barendje halen!”

„Barendje is er niet geweest,” zegt tante Truus... „Ik kan al weer een beetje lopen, en ik heb gevraagd, of Anneke van hiernaast de boodschappen wilde doen. Nu is het al gebeurd!”

„Die domme Barendje,” moppert vader. „Hij heeft natuurlijk weer een mooie vogel gezien. Voor vogels vergeet Barendje alles! Kan hij nog iets voor u doen? Dan stuur ik hem direct.”

„Misschien morgenmiddag,” zegt tante. „Dan heeft hij toch vrij.”

„Waar is Barendje?” vraagt vader, als hij thuiskomt.

„Die is toch naar tante Truus,” zegt moeder. „Heb je hem niet gehaald?”

„Barendje is daar helemaal niet geweest! Heb je nu ooit! Zou hij school moeten blijven?”

„Een klein poosje, dat kan best,” zegt moeder. „Maar dat duurt

toch niet zó lang. 't Is wel een draaitol, maar in de eerste klas blijven ze toch niet meer dan een uur school!"

Vader stapt weer op de fiets. „Ik ga toch maar even kijken,” zegt hij.

Dicht bij school komt hij de juffrouw tegen.

„Moest Barendje schoolblijven?” vraagt vader.

„Barendje?” De juffrouw denkt na. „Nee, alleen Bertus, maar die is al lang weg. Barendje. . . . wacht eens, die ging met Hans Huisman mee!”

Vader stapt al weer op. „Dat is ook al zo'n mooie,” bromt hij.

„Die zijn natuurlijk samen naar het bos, bladeren zoeken, en veertjes en weet ik wat nog meer. 'k Zal het maar even vragen bij Huisman.”

En daar zit Barendje, nog steeds gebogen over z'n huiswerk. Hij is bijna klaar, alleen die ene moeilijke som nog. Als vader binnenkomt, kijkt Barendje op, met een ongelukkig gezicht.

„Vader, ik moet sommen maken, en ik wéét maar niet, hoeveel drie en zes is. Ik raak telkens in de war.”

Vader tilt hem van z'n stoel, en zet hem boven op z'n schouder. Hij lacht. Hij is zo blij, dat Barendje terecht is, want hij was toch wel een beetje ongerust.

„O, jou domoor! Weet je wel, hoeveel zes en drie is?”

„Ja, dat is. . . . dat is negen.”

„Nou, drie en zes is precies hetzelfde. En nu gauw naar huis, anders weet moeder niet, waar je blijft.”

„Moet ik dan niet naar tante Truus?”

„Nee, Anneke heeft de boodschappen al gedaan. — Dag, mevrouw Huisman. We krijgen al grote zonen, hè, met echt huiswerk!”

Vader stapt op zijn fiets en Barendje klimt achterop. Snel rijden ze weg. Bij tante Truus stopt vader.

„Ga maar even zeggen, waar je was. Maar opschieten, hoor!”

Barendje draaft achterom, door de keuken naar de kamer.

„Tante Truus, ik moest huiswerk maken. Ik was u niet vergeten, hoor! Maar als ik m'n sommen niet af had, mocht ik misschien niet met het schoolreisje mee. Weet u al, dat we een schoolreisje gaan maken?”

„Geweldig!” zegt tante Truus. „Ik krijg een grote neef, hoor! Geef m'n tas eens!”

Barendje doet het. Tante Truus haalt haar portemonnaie er uit. Ze zoekt even. „Hier, dat is voor jou. Dan mag je op reis wat lekkers kopen.” Ze stopt iets in Barendje's hand. Het is. . . . een kwartje! Even aarzelt Barendje. Ze mógen geen snoep kopen. Thuis mag hij het ook niet. Een heel enkele keer, als het snikheet is, een ijsje. Maar anders niet. En 't is toch wel erg fijn, als je eens iets kopen kan. En hij heeft het geld er toch echt voor gekregen! Vader rinkelt met de fietsbel.

„Dank u wel, tante!” zegt Barendje vlug. „Daag!”

Tegen vader zegt hij: „k Heb een kwartje gekregen, voor het schoolreisje.”

„'t Is erg,” vindt vader, „geen boodschappen doen en toch geld verdienen.”

Thuis doet Barendje het in z'n portemonnaie, in de kast. Maar dat ze geen lekkers mogen kopen, dat vertelt hij niet.

6. NOG ÉÉN NACHTJE SLAPEN

Het is zes uur. Ze hebben brood gegeten. De zusjes ruimen de tafel af en moeder gaat strijken. Barendje weet niet wat hij moet doen en loopt iedereen in de weg.

„Nog één nachtje slapen, hè moeder? Dan gaan we al. Vindt u 't ook zo fijn, dat ik op reis ga?”

„Nee, hoor!” plaagt moeder, „dan zie ik je de hele dag niet.”

„O, maar één dag is gauw om! Als u me een dubbeltje meegeeft, zal ik u een ansichtkaart sturen! Hans koopt ook een kaart voor z'n moeder!”

Moeder knuffelt hem even tegen zich aan. „Dat hoeft niet, hoor! Ik kom je 's avonds van de bus halen. Dan kan ik fijn zien hoe jullie thuiskomen.”

„We moeten brood meenemen, hoor! En we krijgen limonade. En misschien een ijsje. Als het mooi weer is. Zou het mooi weer zijn morgen?”

„Vast wel. Maar nu moet je een eindje op zij gaan. Ik kan zo helemaal niet doorwerken.”

„Wat zou ik eens gaan doen?”

„Nou, plaatjes kijken, of tekenen, of kleuren. . . .”

„Daar heb ik allemaal geen zin in. Zal ik maar naar bed gaan? Dan is 't gauw morgen!”

„Dat is best! Ga je maar uitkleden, je wassen en je tanden poetsen. Als ik klaar ben met strijken, kom ik kijken of je het goed hebt gedaan. Schoenen in de keuken, hoor!”

Blij huppelt Barendje weg. Fijn! Morgen!

In de keuken duwt hij nog gauw twee zusjes tegen elkaar. Riekie veegt met de natte vaatkwast over z'n gezicht. Schaterend holt hij naar boven. Op de grote kamer van vader en moeder kleedt hij zich uit. Daar is de vaste wastafel. Hij boent en wrijft tot hij er helemaal van glimt. Z'n tanden poetst hij blinkend wit. Nu z'n kleren nog uitkloppen op het balkon. Dat doet moeder ook altijd. Er zit een heleboel zand in.

Hij heeft bij Annemieke gespeeld, in de zandbak.

Stuk voor stuk klopt hij alles uit en hangt het over het balkonhek.

Z'n tong komt er van naar buiten, zo ijverig is hij.

Z'n blouse, z'n broek, z'n onderbroek. . . .

Nu z'n kousen nog. Die keert hij helemaal binnenstebuiten.

Daar zit haast een halve zandbak in.

„Tetteretet-boem-boem. . . . tetteretet-boem-boem. . . .”

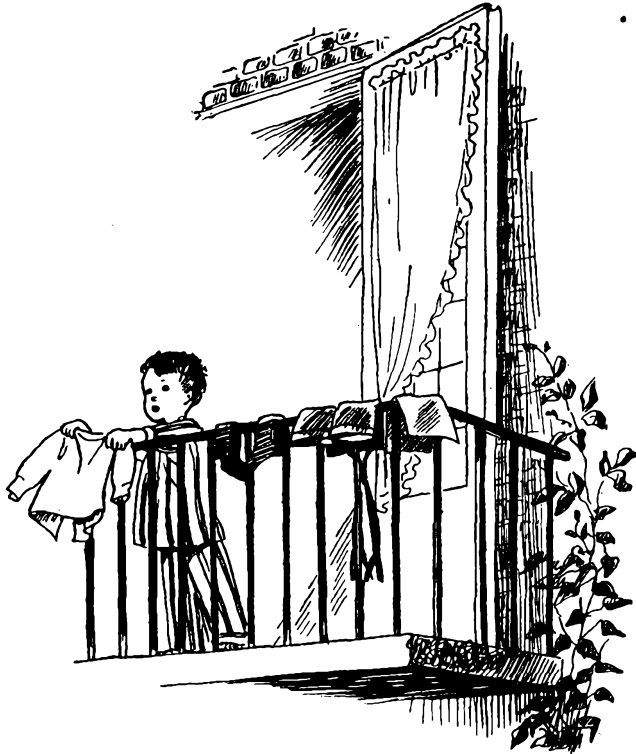
Muziek!

Haastig mikt hij z'n kousen bij het andere goed, trekt de balkon-deur dicht en rent naar z'n eigen kamertje.

Ha, de wandelclub! Met muziek voorop.

Als hij groot is, gaat ie ook bij de wandelclub. Dan krijgt ie ook zo'n fijn pakje, een witte blouse en een blauwe broek. Kijk ze prachtig lopen. Jammer, dat hij al uitgekleet is. Anders liep hij fijn een eind mee.

Hij kijkt ze na, zo ver hij kan. Hij klimt er helemaal voor op de

vensterbank. Dan springt hij weer terug op de grond en gaat naar bed.

Nu gauw gaan slapen. Als hij weer wakker wordt, gaan ze al!

Als hij gebeden heeft, blijft hij nog even op z'n knieën liggen.

Dan doet hij z'n ogen weer dicht. Hij vraagt: „Wilt U alstublieft maken, dat het gauw morgen is. Om Jezus' wil. Amen.”

Met een vaartje schiet hij onder de dekens.
Jammer, dat Annemieke niet meegaat. Met hoeveel bussen zouden ze gaan?
Daar komt moeder. Nee, toch niet, 't is vader. Die stampst veel harder.
„Zo, manneke, ik kom eens kijken of je oren schoon zijn. Jongetjes met vuile oren mogen niet in de autobus!”
„Ik heb me zó goed gewassen! 't Water was helemaal zwart. En m'n tanden ook gepoetst, kijk maar!”
„Keurig, hoor! En je haar zit zo netjes,” zegt vader. „'t Is haast jammer om in bed te liggen. Dan raakt 't weer helemaal in de war Heb je gebeden?”
„Ja, vader, ook of 't gauw morgen is. Dat mag wel, hè?”
„Ja, m'n jongen, je mag alles bidden. Voor jezelf, maar ook voor anderen. Voor een heerlijke dag, maar ook voor arme kinderen, die misschien nooit met een schoolreisje mee mogen En nu maar gauw gaan slapen. Welterusten, Barendje!”
„Welterusten, vader!”

7. WAAR ZIJN BARENDJE'S KLEREN?

Die nacht, als alle mensen slapen, komt de wind.
Hij rammelt aan deuren en ramen.
Hij blaast door gaten en kieren.
Hij rukt aan het wasgoed, dat vastzit aan de lijnen.
Hij komt ook op 't balkon.
Over het hek hangen de kleertjes van Barendje. Helemaal vergeten!
De wind blaast en fluit. Hij schuift de kleertjes naar de andere kant van het hek. Dan opeens neemt hij ze op, heel hoog in de lucht. Hij wappert en fladdert er mee, of hij heel alleen een fijn spel speelt. Hij giert en joelt. En als hij er genoeg van heeft laat hij ze vallen.

Moeder wordt wakker van het gerammel aan de ramen. Wat waait het van 't jaar toch dikwijls. Als ze nu maar mooi weer hebben morgen.

Dan slaapt ze weer in.

Aan de kleertjes op het balkon denkt ze niet.

Dat weet ze niet eens.

Dat heeft die domme Barendje gedaan. Maar Barendje denkt er ook niet aan. Hij slaapt. Hij droomt van wilde beesten in de speeltuin. Er zitten twee olifanten op de wip. O, 't is toch zo'n raar gezicht.

Barendje lacht hardop. Maar hij wordt toch niet wakker.

„Moeder, waar zijn m'n kleren?”

Barendje staat boven aan de trap. 't Is nog vroeg. Maar hij heeft vader gehoord, bij de kippen. En dan mag hij opstaan. Hij kan nooit zo goed in bed blijven. En deze dag, de dag van het schoolreisje, helemaal niet!

Hij heeft z'n pyama uitgedaan en wil z'n kousen aantrekken. Maar ze zijn er niet. En z'n broek ook niet. Er is niets! Hoe kan dat?

Nu staat hij boven aan de trap, op blote voeten en met alleen een hemdje aan. „Moeder, waar zijn m'n kleren?”

Moeder is in de keuken. Ze komt naar de trap. „Op je stoel toch,” zegt ze. „Net als altijd.”

„Nee, heus niet, de stoel is leeg!”

„Kijk dan eens op onze kamer, bij de wastafel!”

Maar daar zijn ze ook niet.

„Ze zijn nergens!” roept hij.

Moeder komt lachend de trap op. „Ze zijn zeker een eindje gaan wandelen,” zegt ze. „We zullen jou noemen: het jongetje dat zo goed zoeken kan!”

Ze kijken eerst op Barendje's kamer. Maar daar zijn ze niet. Op de grote kamer ook niet. Ze kijkt bij de meisjes, en op zolder.

Geen kleertjes. Ze kijkt ook op het balkon. Maar dat is helemaal leeg.

De zusjes komen helpen.

„Jullie hebben ze toch niet weggestopt, om te plagen?”

„Nee, moeder, echt niet, heus niet!” roepen ze in koor.

Ze zoeken onder de stoelen en achter de bedden. Ze zoeken boven en beneden. Maar er zijn alleen de schoenen van Barendje. De zusjes lachen hem uit. „Nu kun je vandaag alleen je hemd aan en je schoenen. Dan denken ze, dat je ook een wild beest bent. Een wild beest met een hemd aan. Misschien geven de mensen je wel pinda's en korstjes brood. Dan moet je kunstjes doen, hoor!”

Barendje heeft tranen in z'n ogen. „Flauwe meiden!” broemt hij. Hij trekt z'n pyama weer aan. Hij wil niet uitgelachen worden. Hij kijkt nog eens goed. Onder z'n stoel en onder z'n bed. *Ergens* moeten ze toch zijn! Als hij nu maar niet z'n speelpak aan hoeft. Dan gaat ie net zo lief niet mee. 't Past vast niet meer, en dan staat het nog veel gekker.

Maar als moeder het nu niet goedvindt? Als hij toch dat ouwe pak aan moet? Wat moet hij toch doen? Waar kunnen z'n kleren toch zijn?

Opeens kijkt hij om, of de zusjes hem niet zien. Dan knielt hij neer voor z'n bed. „Lieve Heer, wilt U alstublieft maken, dat ik m'n Zondagse pak aan mag, om Jezus' wil, amen,” zegt hij vlug. Dan gaat hij naar beneden, zonder kleren. Maar toch wel een beetje gerustgesteld.

Vader komt binnen. „Weet jij Barendje's kleren?” vraagt moeder.

„Ik niet!” zegt vader, „die liggen toch niet in het kippenhok?”

„Je zou het haast geloven!” zucht moeder. „We kunnen ze nergens vinden!”

„Nou, ze kunnen toch zeker niet weglopen? Hebben jullie wel goed gekeken?”

„Ja, óveral! Heb jij gisteravond niet gekeken of ze op z'n stoel lagen?”

„Ikke niet! Ik moest toch alleen kijken of z'n oren schoon waren?”

Nog eens zoeken ze het hele huis door, nu met vader er bij. Maar ze vinden niets.

„U moet het maar tegen de politie zeggen,” vindt Toos. „Op school was ook een keer iets gestolen!”

„Ben je mal!” zegt moeder. „Niemand steelt er toch een paar kinderkleertjes! Dan zouden er nog wel meer dingen weg zijn. Ik begrijp er niets van! Vooruit!” gaat ze boos verder. „Allemaal aankleden. Anders komen jullie nog te laat ook!”

„Mag ik m'n Zondagse pak aan?” vraagt Barendje zacht.

„Ik denk er niet aan! Zeker met je Zondagse broek van de glijbaan af. Dan weet ik wel hoe je er mee thuiskomt. Alsjeblieft! Hier is je speelpak en je eekhoortjestrui!”

Barendje huilt zacht. Er gaat ook een meester mee. En nu moet hij juist dat kinderachtige pak aan.

„Nu pas je nog veel beter bij de wilde beesten!” plaagt Riekie weer.

„En nu stil!” zegt moeder boos. „Wie ik nu nog weer hoor, gaat vanavond vroeg naar bed!”

Verdrietig loopt Barendje even later de weg naar school. Hij moest wat eerder weg dan de zusjes. Maar hij kan best alleen. Hij doet het juist wel graag. De zusjes praten en lachen altijd zo, dat alle vogels wegvliegen.

Nu let hij niet op de vogels.

Die broek is net zo kort. Je kan wel zien, dat hij veel te groot is voor zo'n broek.

Een kleine rugzak hangt over z'n schouders. Die heeft moeder voor hem gemaakt. Daar zit brood in, voor vanmiddag. Geen gewoon brood! Nee, krèntenbollen! En korsten voor de dieren.

En pinda's. En een rol zuurtjes. Dat is allemaal toch zó fijn. En nu bederft dat pak alles! Misschien heeft moeder z'n schoolpak in de kast gelegd. O, ze hebben helemaal niet in de kast gekeken! Zou hij nog teruggaan? Maar dan komt hij misschien te laat! Nee, toch maar doorlopen.

Daar komt de juffrouw aan.

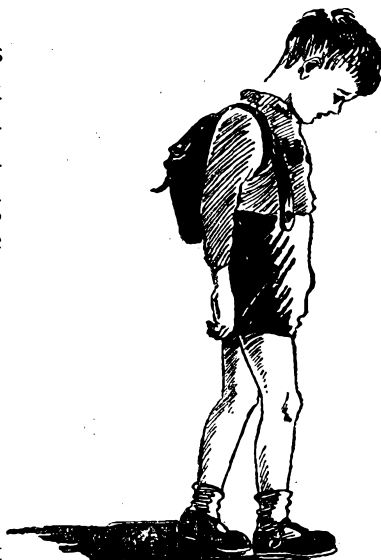
„Hallo, Barendje!” zegt ze. „Wat heb jij een fijn pak aan. Dat is niet zo gauw vuil. Wat een sterke broek! En zo'n mooie trui. Piekfijn ben jij, hoor!”

Barendje kijkt naar de eekhoortjes. „Net zo kinderachtig,” bromt hij.

„Wat is kinderachtig? Die eekhoortjes? Zal ik je eens wat vertellen? Ik heb een trui met poesjes er op. Die lijken wel een beetje op jouw eekhoortjes. Nou, en ik ben nog veel groter!”

„Ik wou toch liever m'n Zondagse pak aan,” zegt Barendje. „Ik heb er om gebeden. En 't mocht tòch niet. En je mag alles bidden. Dat heeft vader gisteren nog gezegd.”

De juffrouw kijkt glimlachend op hem neer. „Je mag ook alles bidden, Barendje. En de Here luistert àltijd! Maar soms geeft de Here het een beetje anders dan wij bedoeld hebben. Omdat het beter voor ons is. Omdat het soms ergens voor nodig is. Weet je nog van Jozef? Die werd door z'n broers in een diepe kuil gegooid. Hij zal vast wel gebeden hebben, of hij weer naar zijn vader mocht, denk je ook niet? En toch mocht het niet. Het moest zo gaan, omdat de Here hem later onderkoning wilde maken. Omdat hij een heleboel mensen moest bewaren voor de honger. Eerst begreep Jozef dat niet. Maar later wel. En wou jij nu heus zo graag je Zondagse pak aan? Dan moet je zo heel erg oppassen. Je mag niet stoeien en je mag niet op de glijbaan. En

in de speeltuin, waar wij heengaan, is een hóge! . . . Zeg, domoor, wou jij nu heus je Zondagse pak aan? Waar is je schoolpak? Mocht je dat niet aan?"

„Dat is weg. We hebben overal gezocht, maar 't was nergens.” De juffrouw lacht. „Malle jongen,” zegt ze, „jouw pak heeft toch geen voetjes gekregen? Dat is heus niet weggelopen. Ik denk, dat moeder het al lang gevonden heeft. Maar weet je wat we doen? We lopen heel hard naar huis. We vragen of je je Zondagse pak aan mag. En dan zeggen we tegen je moeder, dat je de hele dag in de bus blijft zitten. Dan mag het vast wel. Niet in het dierenpark. En niet in de speeltuin. En geen limonade natuurlijk, want dan knoei je misschien. Kom maar gauw!”

De juffrouw draait zich om en trekt Barendje mee.

Barendje probeert zich los te trekken. „Nee! Nee!” roept hij angstig. „Ik wil veel liever dit pak aan!”

„Gelukkig maar,” zegt de juffrouw. „'t Zou toch jammer zijn, als jij niet mee kon doen. En nu doorlopen, hoor! Ze gaan gerust weg zonder ons!”

Blij huppelt Barendje naast de juffrouw.

Hij is helemaal tevreden met z'n speelpak.

„'k Heb zuurtjes bij me,” zegt hij. „Wilt u er een?” Hij sjort al aan z'n rugzak.

„In de bus, hoor!” lacht de juffrouw. „Anders zijn ze al op voor we weggaan!”

Ze zijn nu haast bij school.

De juffrouw kijkt naar de blauwe lucht. „We krijgen mooi weer,” zegt ze.

„De wind heeft vannacht alle wolken weggeblazen.”

Ja, dat heeft de wind gedaan.

En nog iets anders ook.

Maar dat weet de juffrouw niet.

Dat weet niemand.

8. OP REIS

Voor de school staan twee glanzende autobussen. Geel met rode biezen. Op het plein joelen een heleboel kinderen. Er zijn ook vaders en moeders. Barendje vindt het jammer, dat zijn moeder er niet is.

Maar moeder komt hem vanavond halen. Dat is ook fijn.

Er gaan twee meesters mee.

„Hans, ha, Hans, ik ga naast jou zitten!” gilt Barendje opeens.

„k Heb toffees!” schreeuwt Hans terug.

„En ik zuurtjes!”

Ze lachen en stompen elkaar, omdat alles zo fijn is.

Als ze mogen instappen, duwen en dringen ze, om er het eerst in te zijn. Even later glijden de bussen weg. De kinderen zwaaien. De vaders en moeders ook. Daag! Daag!

Barendje zit heel stil. Nu is het begonnen: z'n eerste schoolreisje! Hij heeft zo'n fijn plaatsje: helemaal achterin. Nu kan hij naar links kijken, en naar rechts, en ook achteruit.

En opeens zingt z'n hoge stem boven 't rumoer van de bus uit: Ere zij God. . . .

Hans lacht. „Moet je Barendje horen! Rare, dat is een kerstversje!”

Verbluft zwijgt Barendje.

„Zing maar, hoor!” zegt de juffrouw. „Kerstversjes mag je altijd zingen. Vooral Ere zij God. Dat moest je eigenlijk elke dag zingen als er zulke fijne dingen gebeuren. Dan is 't net of je tegen de Here zegt: Dank U wel voor alles. Hè Barendje?”

Barendje knikt. Ja, zo is het.

Maar voor in de bus zijn ze met een ander vers begonnen en nu zingen ze allemaal: Er ruist langs de wolken. . . .

Nog veel meer verzen volgen. Op reis gaan en zingen, dat hoort bij elkaar.

Barendje telt z'n zuurtjes. De juffrouw een, en Hans. . . . en Bertus. . . .

O, en de meester. . . . Gul deelt hij uit.

En onderwijl rijden ze maar. Langs korenvelden en dennenbossen. Door dorpen en over heuvels. Wat is de wereld groot. En mooi!

Barendje heeft nog nooit zo'n lange autotocht gemaakt. Wel met de trein, maar dan zie je lang niet zoveel.

En dan staan de bussen stil voor de ingang van het dierenpark. In de verte kunnen ze al de mooi gekleurde papegaaien zien. Barendje staat er even later verwonderd naar te kijken. Hij heeft wel papegaaien op een plaatje gezien. Maar hij had niet gedacht, dat ze in werkelijkheid zó prachtig zouden zijn. Moet je die kleuren zien! Geel, en blauw, en rood en groen. . . .

Zouden ze ook kunnen praten?

„Dag, papegaai!” zegt hij. Nu moest die papegaai eigenlijk „dag, Barendje” zeggen, maar zo beleefd is tie toch niet.

Hij krijgt een pinda van een meisje en gaat die keurig afpellen. Dadelijk geeft Barendje er een aan alle papegaaien. Hij kan er niet genoeg van krijgen om ze aan alle kanten te bekijken.

„Kom, kerel!” zegt de juffrouw, „er is nog veel meer te zien!”

„Dit is 't mooiste,” zucht Barendje.

„Ha ha,” lacht een grote jongen. „Hoe weet je dat nou! Moet je bij de tijgers komen. En bij die heel grote apen. Hè juf?”

Ze lopen hard om de anderen in te halen en Barendje ziet tot z'n blijdschap, dat er nog veel meer vogels zijn. Grote en kleine, witte en gekleurde. . . .

Hè, nu moest opa er zijn. . . .

Zorgvuldig raapt hij alle veren op, die hij maar te pakken kan krijgen. Die legt ie thuis bij z'n verzameling.

Tevreden loopt hij verder. Hij blijft dicht bij de juffrouw. Dan kan hij nooit verdwalen. 't Is hier zo groot.

Op de maat van z'n stappen zingt hij zacht: Ere zij God. . . .

„Dat vind je zeker het mooiste vers, hè?” vraagt de juffrouw. Barendje schrikt op. Hij wist niet eens, dat hij liep te zingen. 't Ging zo maar vanzelf. En 't mooiste vers. . . . Nee, een ander vers vindt hij mooier. Maar dat is geen psalm. Vragend kijkt hij naar de juffrouw.

„Op de grote, stille heide. . . . dat vind ik 't mooiste vers,” zegt hij beslist.

„O, maar dat is ook een mooi vers. Jij houdt zeker veel van de hei?”

„Nou!” roept Barendje. „'t Is nergens zo mooi als op de hei! En een boel dat je d'r vinden kan! Ringslangen en hazelwormen en hagedissen! O, en gladde slangen! Adders zijn er ook, maar die heb ik nog nooit gezien. Alleen op een plaatje. Die zijn vergiftig, zegt opa. Maar als je ze niet plaagt, doen ze je niets!”

„Brrr!” griezelt de juffrouw. „De hei vind ik mooi, maar al die beesten, daar ben ik bang voor, hoor! Jij moet maar schaapherder worden. Dan kun je altijd op de hei zijn. Als je maar nooit vergeet, dat alles in de bossen en op de hei zo mooi is, omdat de Here 't gemaakt heeft. Dan zing je eerst: Op de grote, stille heide. En dan: Ere zij God. Help maar denken, dan zullen we straks in de bus van de heide zingen.”

Ze komen nu bij de hokken met wilde dieren. Een jakhals loopt rusteloos heen en weer, van de ene kant naar de andere. Wat zal dat beest moe worden! De tijgers maken 't zich makkelijker. Ze liggen lui in 't zonnetje en knippen met hun ogen. Net grote poesen.

In een stenen gebouw zijn de hokken met leeuwen. 't Is er schemerdonker en Barendje knijpt z'n neus dicht, zo vies ruikt het er. In de achterste kooi staat een prachtig-grote leeuw.

Barendje kan best begrijpen, dat de leeuw de koning van de dieren genoemd wordt. Maar hij kijkt zo kwaadaardig. En opeens stoot hij een gebrul uit, een geluid, zó woedend, zó verschrikke-

lijk, als Barendje nog nooit gehoord heeft. 't Rolt daverend langs de stenen muren.

Ontzet hurkt Barendje op de grond, de handen voor z'n gezicht. Wéér brult de leeuw, en wéér!

Barendje wil weglopen, maar 't is of z'n benen lam geworden zijn. Schuw kijkt hij tussen z'n vingers door. De gele ogen van de leeuw fonkelen in het half-donker. O, als die trálies er toch niet waren. . . .

Daar komt een man in een blauw werkpak. 't Is een oppasser. Hij praat tegen de leeuw met rustige, vriendelijke stem, zoals een

ander tegen z'n hond praat. En tot Barendje's grote verbazing kalmeert de leeuw en kwispelt met z'n staart. Wie had dat nu gedacht?

Toch maakt Barendje dat hij wekomt. Je kunt nooit weten. Misschien begint ie dadelijk weer.

Met een wit gezicht staat hij even later buiten en knippert met z'n ogen tegen het heldere zonlicht.

„Was je óók zo geschrokken?” vraagt de juffrouw. „'t Is maar goed, dat ie er niet uit kan, zo'n schreeuwlelijk. Nu kan 't helemaal geen kwaad, hoor!”

„Maar waarom brult hij dan zo?” bibbert Barendje nog.

„'k Weet het niet. Misschien had ie wel kiespijn. Of misschien zei die alleen maar: goeiemorgen, Barendje. . . . Kijk eens, daar zijn de apenrotsen! Nu zul je eens wat leuks zien. . . .”

Ze hollen er heen. En bij die grappige beesten vergeet Barendje helemaal z'n schrik voor de leeuwen.

't Zijn net ondeugende kinderen. Ze vechten, ze bedelen om lekkers, ze pakken 't elkaar weer af en ze glijden lenig langs de takken van een boom. Barendje schatert het uit. Hij geeft ze al 't lekkers dat hij nog heeft, en als de juffrouw 't niet verboden had, zou hij zelfs z'n krentenbollen aan ze opgevoerd hebben.

Dan gaan ze weer verder. Naar de giraffe, met z'n geweldig lange hals. Naar de zeehonden, met hun grappige poten, net of ze een beetje ongelukkig zijn. Naar de logge beren en de goedige kamelen.

Barendje zou bij elk hok wel een uur willen kijken, maar er moet nog meer gebeuren vandaag.

Op de terugweg gaan ze weer langs de papegaaien. Een er van zit roerloos, met een pinda tussen z'n snavel geklemd. Barendje vindt het erg zielig, maar hij durft 'm er toch niet uit te halen. Bij het hek kijkt hij om, alsof hij haast geen afscheid kan nemen van al dat prachtige in het grote park.

9. EEN REEP VAN EEN KWARTJE

De andere kinderen draven naar de bussen, die een eindje verder staan. Barendje blijft nog even kijken.

Wat zijn die papegaaien toch prachtig! Hij zou best een heel groot hok in de tuin willen hebben, en dan een paar van die mooie vogels er in. Dan konden ze heen en weer vliegen, en ze gingen toch niet weg. Ja, de vogels, dat was het mooiste van alles. De apen waren ook leuk. Ze speelden zo enig! Je kon wel zien, dat ze 't erg naar hun zin hadden. Alleen die leeuw, dat vindt Barendje akelig. Die moesten ze maar weer terugbrengen, naar de grote bossen, waar hij gewoond heeft. Dat zou hij veel fijner vinden. Nu is het net, of hij in de gevangenis zit.

Dan draait Barendje zich om. Hij wil de anderen achterna lopen. Maar opeens ziet hij een kraam. Op die kraam ligt allerlei lekkers: appels, peren, bananen . . . allerlei koeken, en . . . chocolade! En op die chocolade staat een kaart. 25 cent per stuk. Dat is een kwartje! En hij hééft een kwartje. Z'n portemonnaie zit onder in z'n rugzak. Barendje vindt chocolade nog lekkerder dan zuurtjes. Als hij nu vlug een reep koopt. . . . En dan telkens één blokje opeet. . . . Dat merkt niemand. Het is *zijn* kwartje! Hij heeft honger. En daardoor komt het, dat hij nog méér trek heeft in iets lekkers. 't Kan nog best. Eer al die kinderen in de bus zitten. . . .

Vlug laat hij de rugzak van z'n schouders glijden. Hij zoekt. Waar is die portemonnaie nu? Z'n brood voelt hij. . . . en een lege zak. . . . Wacht, daar heeft ie 'm! Dan dringt hij naar voren. Er staan nog meer mensen om lekkers te kopen. Biscuits voor de apen, en pinda's. En ook snoepjes voor de kinderen. Een jongen vraagt maar liefst vier repen tegelijk! Eindelijk is Barendje aan de beurt. „Een reep van een kwartje!” zegt hij. Maar Barendje is klein. De baas achter de kraam heeft geen erg in hem. Hij helpt eerst de grote mensen, die later gekomen zijn. Barendje

staat te trappelen van ongeduld. Hij schuift z'n kwartje zo ver mogelijk naar voren. En dan is er opeens een hand. Een hand, die zijn kwartje wegneemt. Een hand, die hem stevig vastpakt en wegtrekt, tussen de mensen uit. Verschrikt kijkt hij op. 't Is de juffrouw!

Toen alle kinderen in de bus zaten, was er nog één plaatsje open.

„Hans, wie heeft er straks naast jou gezeten?”

„Barendje, juffrouw!”

O, Barendje is er nog niet!

De eerste bus rijdt al.

„Ik weet wel, waar hij is,” lacht de juffrouw. „Die staat natuurlijk te dromen bij de papegaaien. Ik haal hem wel even. Rijdt u maar vast naar de speeltuin, chauffeur. Wij lopen wel. 't Is toch maar een klein eindje.”

Maar Barendje stond niet bij de papegaaien. Hij stond bij een kraam, en wilde lekkers kopen.

„Wat val je me nu tegen!” zegt de juffrouw. „Dat had ik nooit van jou gedacht! Wist je niet, dat het niet mocht?”

„Jawel, juffrouw,” fluistert Barendje. O, hij schaamt zich zo. Hij zou wel weg willen kruipen. Had hij 't kwartje maar niet meegenomen. Hij heeft opeens helemaal geen trek meer in chocolade.

„Hoe kom je aan dat geld?”

„Van tante Truus gekregen. Ze zei, dat ik op reis maar wat lekkers moest kopen. En 't is zo fijn . . . om zelf iets te kopen.”

„Dat weet ik wel,” zegt de juffrouw. „Maar het mocht nu eenmaal niet. We hebben dat niet gezegd, om jullie te plagen. Maar er zijn een heleboel kinderen, die geen geld meekrijgen, omdat hun moeder het niet heeft. Er zijn kinderen, die eigenlijk niet eens mee mochten, omdat één gulden vijftig voor 't reisje zoveel geld is. Toen moesten ze een poosje heel zuinig doen, niks op hun brood en zo, en toen kon het tòch. Dacht je, dat ze het pret-

tig zouden vinden, als andere kinderen dan ook nog zakgeld meekregen en lekkers mochten kopen? Daarom hebben we gezegd: géén geld voor snoep! Ik had niet gedacht, dat jij de enige zou zijn, die ongehoorzaam was!"

Barendje huilt zacht. De rugzak schokt er van op en neer. Hij wist niet, dat sommige kinderen zo arm waren. En hij wou 't heus niet doen, om ze er mee te plagen.

„Ik dacht, dat toch niemand het zien zou,” snikt hij.

„En de Here dan?” vraagt de juffrouw zacht. „Hij ziet alles. Hij weet alles. Ook als je ongehoorzaam bent. Dat weet je toch wel, hè?”

Barendje knikt. Hij loopt met gebogen hoofd. Hij ziet niet, dat de bussen al weg zijn. Hij ziet niet de mooie laan, met de prachtige bomen er langs. Hij hoort niet eens het vrolijk getjilp van de vogels. Hij boent maar met z'n zakdoek over z'n gezicht, en hij voelt zich erg ongelukkig. Hij begrijpt nu wel, dat hij heel verkeerd gedaan heeft. De juffrouw slaat haar arm om z'n schouder.

„Ik begrijp het wel,” troost ze, „je wou niet expres ongehoorzaam zijn. Maar als je een kwartje hebt, is het erg moeilijk, om dan toch niets te kopen, hè? Maar dan mag je bidden, of de Here Jezus je helpen wil. Dat mag zo maar op straat, met je ogen open. Je hoeft niet te wachten tot 's avonds, als je naar bed gaat. De Here hoort het altijd, en overal. Dat weet je toch ook wel?”

Weer knikt Barendje. Ja, dat heeft de juffrouw op Zondagsschool ook gezegd, en moeder. . . . Moeder! Opeens is er een groot verlangen in hem naar moeder. Hij vindt het schoolreisje helemaal niet fijn meer. Hij moet toch de hele tijd aan dat kwartje denken. „Ik ga liever naar huis!” zegt hij haastig.

De juffrouw lacht. „O, jou domoor! Je bent nog niet eens in de speeltuin geweest. Ik wil wel eens zien, hoe hoog jij schommelen kan.”

Dan gaat ze ernstig verder: „Je mag zo maar op straat bidden, of

de Here Jezus je helpen wil. Maar je mag ook vragen, of Hij je zonden vergeven wil. Als je er echt spijt van hebt, doet de Here het, en dan ben je weer blij. Kijk, als je een ruit ingooit, dan moet je die betalen. Maar dan komt er een rijke meneer. Die zegt: Geef die jongen maar geen straf. Ik zal alles wel betalen! Zo is het ook, als je zonde gedaan hebt. Als je gejoekt hebt, of ongehoorzaam bent geweest. Dan zegt de Here Jezus: Ik ben op aarde gekomen, Ik ben aan het kruis gestorven om dat alles in orde te maken. En daarom wil de Here je vergeven, als je het Hem vraagt. Dan neemt Hij je zonde weg, en ook je verdriet."

Barendje luistert stil. Hij wist dat allemaal wel. Maar hij heeft het nog nooit zo goed begrepen als nu. Hij zegt niets. Maar z'n hele hartje is één vraag: „Here Jezus, vergeef me!”

Na een poosje vraagt hij: „Juf, wilt u het kwartje houden?”

„Nee, hoor,” zegt ze, „’t is eerlijk van jou, en ik weet heel zeker, dat je niets koopt, al zien we nog tien kramen met lekkers. Berg het maar goed op. Zie je dat grote hek, daarginds? Daar is de speeltuin. Zullen we doen, wie er het eerst is?”

En dan zetten ze het allebei op een lopen.

Barendje wint het natuurlijk. En voor het eerst lacht hij weer.

Aan lange tafels zitten de kinderen te wachten.

Verlangend kijken ze naar de schommels en wippen.

Maar ze moeten eerst eten.

„Is ’t verloren jongetje terecht?” plaagt meester Van Duinen. Barendje kleurt.

Zou de juffrouw het vertellen? Maar nee, hoor! Ze knipoogt en zegt: „Ze wilden Barendje in ’t park houden, om voor de vogels te zorgen. Ze zagen zo maar aan z’n neus, dat hij zoveel van vogels houdt.”

„k Zou het best willen,” lacht Barendje, opgelucht. Hij is helemaal vergeten, dat hij tien minuten geleden nog naar huis wilde. Ze krijgen limonade met een rietje.

Meester Van Duinen bidt hardop.

„Vader in de hemel, wij danken U, dat U ons deze prachtige dag geeft. Geef Uw zegen over dit eten. En doe ons dankbaaren tevreden zijn. Vergeef ons onze zonden, en wil ons helpen, om geen verkeerde dingen te doen. Om Jezus' wil. Amen.”

Barendje kijkt even naar de juffrouw. En de juffrouw kijkt naar hem. Ze knikt hem toe, alsof ze samen een fijn geheim hebben. En Barendje wordt heel blij van binnen.

Honger dat ze hebben! Ze eten om het hardst. En ze praten nog harder. Ze blazen door hun rietje in de limonade. Dan komen er luchtballen naar boven, haast boven het glas uit.

Als er gedankt is, draven ze de speeltuin in. Barendje holt naar de hoge glijbaan.

De juffrouw houdt hem verschrikt tegen. „Jô, je broek! Je Zondagse broek! Ga jij eens gauw in de autobus zitten!”

Barendje luistert niet eens.

„Juf!” gilt hij. „Komt u kijken, hoe goed ik het kan!”

Even later suist hij naar beneden, met rode wangen en stralende ogen. . . .

Telkens opnieuw klimt hij de houten trap op. „Juf, doet u het ook! Eén keertje maar! Ik zal u wel opvangen!”

Maar de juffrouw schudt angstig haar hoofd. „Nee, hoor, ik durf niet!”

„Barendje, kom je?” Hans roept. Hij heeft een wip veroverd, en houdt die aan één kant naar beneden. Handig loopt Barendje tegen de schuine plank op. Op en neer gaat het. Hans is zwaarder. Barendje schiet telkens met een vaartje de lucht in. 't Geeft zo'n raar gevoel in z'n buik. Maar 't is toch heerlijk. Alles is heerlijk.

Barendje heeft nog niet eens alle schommels geprobeerd, als de meester op z'n fluitje blaast. Nog een laatste keer gaan ze van de glijbaan. Ze geven nog één zet tegen de schommel. Dan lopen ze stoeiend en lachend naar de bussen.

En nu is Barendje een van de eersten, die instapt!

10. BARENDJE VINDT ZIJN KLEREN

Barendje is doodmoe als hij 's avonds in de armen van zijn moeder rolt. Hij is schor van al 't schreeuwen en zingen. Z'n benen zijn zwaar van 't vele lopen. Zwaar hangt hij aan moeders arm en z'n voeten sloffen over de straatstenen, zó moe is hij. Maar z'n mond staat geen ogenblik stil. Hij moet alles vertellen.

„O, moeder, 't was zo fijn! Ik heb nog nooit zo'n fijne dag gehad. En al m'n brood is op, en ik heb nòg honger. En we mogen een uur later op school komen. En die ene papegaai zat aldoor maar met een pinda tussen z'n snavel. Zou die er nu nooit meer uit kunnen? Zou die niet weten, hoe hij 'm los moet laten? En zou die leeuw het erg vinden om gevangen te zijn? Hij brulde zo erg! O, en die glijbaan! Ik ben er wel duizend keer af geweest. En m'n broek is nog niet stuk. Hebt u m'n pak al gevonden? 't Lag zeker in de kast!”

Maar Barendje luistert niet eens, als moeder vertelt, dat z'n kleren óók niet in de kast lagen. Hij praat maar door, ook als ze in de keuken zijn, en moeder Barendje's eten gaat opzetten.

Overal waar moeder moet wezen, staat Barendje haar in de weg. „We hebben ijs gehad, met chocolade er omheen. Hebt u dat wel eens gehad? Moeder, en die kamelen! Zijn die bulen er vanzelf opgekomen? Doet dat geen pijn?”

Dan zet moeder hem vierkant de keuken uit.

„Straks mag je verder vertellen,” zegt ze. „Ga maar even op de tuinbank zitten. Dan rust je lekker uit. Als het eten klaar is, roep ik je wel!”

Buiten is Toos aan het ballen. Ze gooit de bal hoog in de lucht, en telt dan hoe vaak ze in haar handen kan klappen, voor ze de bal weer moet opvangen. Mis! De bal stuit op de grond, vlak bij Barendje.

En zonder er bij na te denken, helemaal zonder te willen plagen,

geeft Barendje een schop. De bal vliegt weg. Langs Toos heen, over het achterpaadje, en verdwijnt in een tuin achter de schutting.

Toos huilt. „Akeligerd!” scheldt ze. „Je gaat ’m zelf halen. ’k Heb ’m pas voor m’n verjaardag gekregen!”

„Ik deed het niet expres!” zegt Barendje.

„Wel waar! Tegen de bal schoppen doe je nooit per ongeluk! Vooruit, ga halen!”

„Nee!” zegt Barendje.

„Ja!” zegt Toos.

En bij het tuinhokje staat vader. Die zegt ook ja! En als vader zegt, dat hij de bal moet halen, dan móet het.

„Lekker!” zegt Toos.

Barendje loopt dicht langs haar heen en trapt boos op haar tenen. Toos durft niets terug te doen, maar ze fluistert: „’t Is op nummer negentien, en daar hebben ze een hond.”

Barendje verstijft van schrik. Hij is heus niet bang voor een hond, echt niet. Maar als die hond nu eens niet goedvindt, dat hij in hun tuin komt?

Langzaam sloft hij weg.

Moeder ziet hem gaan. „Och,” zegt ze meewarig. „Hij is zo moe!”

„Hij is ook niet te moe om te schoppen!” broemt vader.

Elf, dertien, vijftien . . . nog één huis, en dan komt nummer negentien.

’t Is een vriendelijk huisje, met glanzende, groene verf en rode dakpannen.

In een rieten leuningstoel, op zij van het huis, zit een meneer. Een oude meneer, met grijs haar en een pijp in z’n mond. Hij lijkt wel een beetje op opa. Aarzelend doet Barendje het hekje open. Die hond, zie je . . .

„Dag, opa . . . uh . . . dag, meneer,” stottert hij verlegen.

„Zeg jij maar opa, hoor!” knikt de oude meneer vriendelijk. „Dat zeggen m’n kleinkinderen ook. En alle kinderen uit de buurt. Kom maar verder! Of durf je niet? Ik bijt heus niet, hoor!”

Barendje lacht even. Nee, dáár was hij niet bang voor.

„Hebt u dan geen hond?” vraagt hij.

Nu lacht opa ook. Hij lacht heel hard. Z’n oude hoofd knikt op en neer. „Haha, nou, òf ik een hond heb! Ik zal ’m eens roepen! Keffie! Keffie, kom es bij de baas!”

Keffie stuift om de hoek van het huis. Met een kreet van verrukking hurkt Barendje bij hem neer. Keffie is het allerkleinste hondje, dat Barendje ooit gezien heeft. Het is zó klein, dat het net is, of ’t niet echt is. ’t Is helemaal zwart, met lieve, bruine oogjes. ’t Springt tegen Barendje op en likt hem in z’n gezicht. Barendje neemt het helemaal in z’n armen. „O, wat lief!” zegt hij telkens weer. Nee, voor Keffie hoeft je niet bang te zijn.

„Jij houdt zeker veel van dieren,” zegt opa.

„’t Meest van vogels. Ik ben vandaag naar het dierenpark geweest. Met de hele klas. En de tweede klas ook. En ’t kostte één gulden vijftig. En dáár waren toch mooie vogels! Net of ze geverfd waren. En we zijn in de speeltuin geweest. . . .”

Alles wat hij aan moeder verteld heeft, vertelt hij nu aan de oude meneer, die alle tijd heeft om te luisteren. Hij vergeet de bal. Hij vergeet de tijd. En hij zou gerust doorgepraat hebben, tot het helemaal donker was. Maar in de deuropening staat de vrouw van de oude meneer.

„Kom je eten,” zegt ze, „de melk is warm.”

„O,” schrikt Barendje, „ik moet ook nog eten. En ik moet de bal nog zoeken. De bal van m’n zusje ligt in uw tuin. Mag ik ’m even pakken?”

„Als je maar niet op de aardbeienplanten trapt, hoor!”

Opa loopt mee de tuin in.

„’t Is maar makkelijk,” zegt hij. „Je zusje gooit de bal in de tuin, en jij moet ’m maar weer halen!”

Barendje krijgt een kleur. Hij zegt niets.

„Of heb jij 'm d'r soms ingegooid?”

Barendje knikt. „k Heb er per ongeluk een schop tegen gegeven, en m'n zusje zei, dat ik 't expres deed.”

„Ja, jong, dat kunnen meisjes nooit begrijpen. Als je een bal ziet, dan is 't net, of je benen los zitten. Dan móet je wel schoppen. En dan gaat ie soms veel verder, dan je bedoeld hebt. Ja ja, ik ben ook jong geweest!”

Ze zien de bal niet. Keffie springt om hen heen. Hij wil ook meedoen met het spelletje.

„Nog es opnieuw beginnen!” zegt opa tegen Barendje. „Jij aan die kant langs het hek, en ik tussen de bomen.”

Opa vindt 'm. Hij ligt op de onderste tak van een denneboom.

„'t Is nu te laat,” zegt hij vrolijk. „Maar je komt nog maar es terug. Dan gaan we samen een partijtje voetballen!”

„Ja, meneer, opa, graag. . . . dank u wel.” Barendje neemt de bal en wil weghollen. Hij moet langs het schuurtje.

Van het schuurtje naar de denneboom is een waslijn gespannen.

En áán die waslijn hangt. . . .

Hij kàn het niet geloven. . . .

Droomt hij nu?

„Meneer, opa, meneer,” hakkelt hij, „daar. . . . daar hangt mijn pak! Mijn broek, en mijn blouse. . . . alles wat daar hangt is van mij! We hebben er een hele poos naar gezocht, en nu is het hier! Hoe kan dat nu?”

„'t Lag vanmorgen in de tuin,” zegt opa. „Achter in. Overal wat. Net of iemand het er zo maar had neergesmeten. 'k Ben in de buurt wezen vragen, maar niemand wist, van wie het was. Toen heeft mijn vrouw het hier zo lang opgehangen. Ik was van plan vanavond in de krant te kijken. Misschien stond er wel iets in van een jongetje, dat z'n kleren kwijt was. Maar hoe komen ze nu hier? Je hebt er toch zeker niet mee gevoetbald?”

„Nee, heus niet! Ik begrijp er niets van!”

Opa kijkt naar de huizen aan de achterkant.

„Vertel nu eens precies, waar je woont!”

„Daar, recht tegenover, met dat groene balkonnetje.”

„Vannacht heeft het heel hard gewaaid. En jij had zeker je kle-

ren op het balkon laten hangen. Waar of niet? Denk maar eens goed na. Heeft je moeder je uitgekleed?”

„Nee, ikzelf. Ik ben vroeg naar bed gegaan, omdat ik vandaag naar het dierenpark ging. En naar de speeltuin. . . . O, ik weet het al!” schreeuwt hij opeens. „Ik heb ze uitgeklopt op het balkon. . . . en toen kwam de wandelclub. . . . en toen. . . .”

„Ja ja, ik hoor het al. Neem ze maar gauw mee, anders denkt je moeder, dat jij ook verdwenen bent!”

Barendje draaft al, onder de ene arm z'n kleren, onder de andere de bal. Toos komt hem tegemoet. Barendje bleef zo lang weg. Misschien durft hij niet, omdat zij gezegd heeft, dat er een hond is. Dat was ook wel een beetje gemeen van haar. Ze zal hem gaan helpen.

Barendje ziet haar niet eens. Buiten adem holt hij verder en bij het hekje begint hij al te roepen: „Moeder! Moeder! M'n kleren zijn terug!”

Hij moet het wel drie keer vertellen, voor vader en moeder begrijpen, hoe het gebeurd is.

„Dat is nogal makkelijk,” zegt vader. „Je schopt tegen een bal en je krijgt je kleren terug. Dat moet je maar eens vaker doen, als je wat kwijt bent!”

„Spot er maar mee,” zegt moeder. „Maar *ik* ben blij, dat ze terecht zijn. Zo'n mooi pak! En nog bijna nieuw!”

En dan kunnen ze eindelijk gaan eten. Barendje opgebakken aardappels, de anderen brood.

Barendje heeft eerst nog het hoogste woord.

Maar dan wordt hij al maar stiller.

Als ze bijna klaar zijn, zegt moeder opeens fluisterend: „Ssst, kijk eens!”

Barendje is scheefgezakt in z'n stoel, z'n hoofd tegen de leuning. De kleine wereldreiziger slaapt.

Hij merkt niet, dat vader hem naar boven draagt.

Hij merkt niet, dat moeder hem uitkleedt.

Hij zucht alleen even, als moeder hem toedekt. Net of hij zeggen wil: „Wat ben ik toch moe!”

Dan slaapt hij verder.

Op de stoel voor z'n bed liggen z'n kleren.

Een mooie grote-jongens blouse.

En een broek met drie zakken!

INHOUD

	Blz.
1. Barendje krijgt een nieuw pak	7
2. Barendje gaat naar school	10
3. De Vlaamse Gaai	13
4. Barendje weet iets heel fijns	16
5. Barendje krijgt huiswerk	21
6. Nog één nachtje slapen	26
7. Waar zijn Barendje's kleren?	29
8. Op reis	35
9. Een reep van een kwartje	40
10. Barendje vindt zijn kleren	45